

วารสารเพลงดนตรี **MUSIC JOURNAL**

Volume 22 No. 9
May 2017

ISSN 0858-9038

TPO's New Faces

Uncover the Cover Men
My Experience of Bartók Béla

การเปลี่ยนแปลงของดนตรีคริสต์ศาสนาในประเทศไทยจากอดีตถึงปัจจุบัน

หัวใจดุริยางคศิลป์

เรื่อง: สุกกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๖๐ งานกิจกรรมนักศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดค่ายผู้นำสโมสรนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ รุ่นที่ ๒ ที่โรงแรมเรือโบราณ หม่อมไฉไล อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ในการจัดค่ายครั้งนี้ สโมสรนักศึกษาได้เชิญไปพูดเรื่อง “หัวใจดุริยางคศิลป์” ซึ่งก็เป็นเรื่องเก่าที่เคยพูดซ้ำๆ มาหลายครั้งและหลายโอกาสมาแล้ว แต่ก็ยินดีที่ได้เชิญไปพูดอีก เพราะคิดว่าครั้งนี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะมีโอกาสได้พูดกับผู้นำสโมสรนักศึกษา เพราะในเดือนกันยายน ๒๕๖๐ ก็เป็นอันสิ้นสุดวาระการดำรงตำแหน่งคณบดีแล้ว

สำหรับหัวใจดุริยางคศิลป์ เป็นเสมือนปรัชญา เป็นเข็มทิศที่จะนำทิศทางของการจัดการศึกษา การดำเนินกิจกรรมดนตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล แม้จะพูดกับนักศึกษาในวันปฐมนิเทศ วันปัจฉิมนิเทศ วันไหว้ครู พูดในห้องเรียนแล้ว ยังได้พูดทุกเช้าวันจันทร์ (๘.๐๐-๙.๐๐ น.) เพื่อให้คนทำงานทุกคนมีความเข้าใจตรงกัน ตลอดเวลา ๒๓ ปี เพื่อทำปรัชญาให้เป็นรูปธรรมสำหรับอาจารย์นั้นก็มีโอกาสพูดในที่ประชุมอาจารย์ประจำภาคเรียน ภาคเรียนละ ๒ ครั้ง พูดในที่ประชุมกรรมการบริหารก็ได้มีโอกาสพูดสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง ซึ่งเชื่อ

แน่ว่า หัวใจดุริยางคศิลป์ เป็นวาระที่ทุกคนในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เข้าใจดี

ในครั้งนี้นักจะนำหัวใจสำคัญๆ มาบันทึกไว้ เพื่อต่อไปในภายภาคหน้า ผู้ที่อยากรู้อยากศึกษาเรื่องของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะได้นำไปศึกษาค้นคว้าต่อไป

สร้างคนดนตรีให้เป็นทั้งคนดีและคนเก่ง

ในระบบการศึกษาไทยพบว่า การศึกษาไทยสร้างคนให้เป็นคนเก่ง แต่คนเก่งของไทยมักจะโกง การศึกษาไทยสร้างคนให้เป็นคนดี แต่คนดีของไทยมักจะซื่อป้อ ทั้งคนเก่งที่โกงและคนดีที่ซื่อป้อนั้นช่วยชาติไม่ได้ ดังนั้น เมื่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีโอกาสที่จะสร้างคนรุ่นใหม่ สร้างเด็กไทยพันธุ์ใหม่โดยอาศัยปรัชญาใหม่ และวิธีคิดก็คือ “สร้างคนดนตรีให้เป็นทั้งคนดีและคนเก่ง”

คนดีในความหมายผู้ที่มีสามัญสำนึก (Common Sense) ซึ่งเป็นพื้นฐานของชีวิต คนดีที่มีความดีของส่วนรวม (Common Good) เป็นผู้มีจิตใจสาธารณะ คนดีในความหมายที่เป็นผู้มีคุณธรรมประจำใจ เป็นผู้รักความเป็นธรรม (Common Law) เคารพความเป็นธรรม และต่อสู้เพื่อความ

เป็นธรรม คนดีในความหมายของคนธรรมดาสามัญ (Common Man) ซึ่งมีความเชื่อถือในความเป็นคนที่เท่าเทียมกัน และรักศักดิ์ศรีในความเป็นคน พรานบุรพ์ได้พูดถึงศักดิ์ศรีของความเป็นคนไว้ ดังนี้ “คนเห็นคนเป็นคนนั้นแหละ คนเห็นคนใช้คนใช้คนไม่ กำหนดคนต้องเป็นคนทุกคนไป จนหรือมีผู้ใดไพร่ไม่พ้นคน”

ความหมายของคนดีในปัจจุบันถูกนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเรื่อง เพื่อผลประโยชน์เฉพาะกลุ่ม เฉพาะพวก ทำให้ “คนดี” มีความเข้าใจที่สับสน เพราะว่า “คนดีว่าแต่เขาไม่ชอบธรรม แล้วคนดีก็ทำเองเหมือนว่าเขา อับอายขายขี้หน้า นักหนาเรา ต้องเอาไปคลุมหัวกลัวเห็นคนดี” (สุจิตต์ วงษ์เทศ) โดยคณบดีเป็นผู้เอาไปคลุมหัวเมื่อวันที่ ๑๐ และ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๓ รู้สึกอับอายที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยนั่งควบตำแหน่ง ๒ เก้าอี้ดังข่าวที่ทราบกันดี

คนเก่งและคนดีสามารถทำงานและอยู่ที่ไหนก็ได้

ขึ้นชื่อว่าเป็นคนเก่งแล้ว หมายถึงคนที่มีความสามารถ ทุกคนสัมผัสแล้วรู้สึกว่าจะเจ๋งและสุดยอด คือเป็นคนที่มีความสามารถสูง และที่สำคัญก็คือ สามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข เมื่อ

บวกกับการเป็นคนดีเข้าไปแล้ว ก็จะทำให้คนเก่งเป็นคนที่สมบูรณ์มากขึ้น สามารถที่จะทำงานกับใครและอยู่ที่ไหนก็ได้ในโลกใบนี้ ซึ่งในที่นี้หมายถึงอาชีพดนตรี

ในฐานะที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันการศึกษาดนตรีที่ได้มาตรฐานในระดับนานาชาติ ก็จะต้องสร้างนักดนตรีที่มีความเป็นมืออาชีพ (Professional) สามารถทำงานดนตรีหรือประกอบอาชีพดนตรีได้ ยังหมายรวมถึงการเป็นสถาบันการศึกษาดนตรีระดับชาติ (National) ด้วย เพราะสถาบันการศึกษาดนตรีที่มีอยู่ในประเทศไทยนั้น ยังมีศักยภาพและคุณภาพต่ำ เมื่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดตั้งขึ้นมาก็ต้องสร้างให้เป็นสถาบันชั้นสูงในระดับชาติ ทั้งนี้ ยังต้องสร้างให้เป็นสถาบันดนตรีในระดับนานาชาติ (International) โดยองค์กรหรือประชาคมโลกให้การรับรองด้วย เมื่อมีวัตถุประสงค์สูงแล้ว จำเป็นที่จะต้องพัฒนาคนในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในทุกๆ ระดับ

เมื่อตั้งใจสร้างวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ให้เป็นสถาบันดนตรีชั้นนำแล้ว สิ่งที่เป็นหัวใจของสถาบันดนตรี

ก็คือ นักเรียนดนตรี บัณฑิตที่จบออกไปจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะต้องเป็นมืออาชีพ มีความสามารถในระดับชาติ และทำมาหากินในระดับนานาชาติได้

พรสวรรค์สร้างได้ไม่ต้องคอยเทวดา

มีคำถามเสมอๆ ว่า ทำไมเด็กไทยไม่เก่งดนตรี ทำไมเด็กไทยเล่นดนตรีสู้เด็กฝรั่งไม่ได้ พรสวรรค์มาจากไหน พรสวรรค์สร้างได้จริงหรือ เป็นต้น เมื่อเริ่มโครงการจัดตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๓๗ คณะบดีเองได้ทำงานวิจัยชิ้นหนึ่ง โครงการวิจัย “พรสวรรค์ศึกษา” เพื่อศึกษาว่าความสามารถในการเล่นดนตรีของเด็กพัฒนามาจากไหน โดยได้พัฒนาโครงการวิจัยให้เป็นโครงการสอนดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไป เปิดสอนดนตรีที่ศูนย์การค้า หลังจากที่ใช้เวลาศึกษาอยู่ ๑๐ ปี ก็พบว่า “พรสวรรค์สร้างได้ ไม่ต้องคอยเทวดา” กล่าวคือ พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู และตัวเด็ก ร่วมมือกันสร้างศักยภาพความเป็นเลิศทางดนตรีได้ด้วยตัวเอง โดยไม่ต้องไปคอยใคร

สิ่งที่น่าสนใจมากก็คือ เด็กได้รับสืบทอดพันธุกรรมจากพ่อแม่ แต่เมื่อเด็กออกมาเป็นคนแล้ว เด็กเป็นลูกของสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การพัฒนาดนตรีของเด็กจึงต้องสร้างสิ่งแวดล้อมด้านดนตรีให้กับเด็ก “เด็กเป็นอย่างไร เพราะว่าสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างนั้น สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร เด็กก็เติบโตเป็นอย่างนั้น” การพัฒนาเด็กทางดนตรีจำเป็นที่จะต้องมีความที่เก่งดนตรีสอนเด็ก ซึ่งพบว่า “ครูเก่งนักเรียนเก่ง ครูไม่เก่งนักเรียนก็จะไม่เก่ง”

เมื่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ต้องการที่จะสร้างเยาวชนคนรุ่นใหม่ให้เก่งดนตรี ใช้ปรัชญาใหม่ในการสร้างคนดนตรี จึงต้องพัฒนาสิ่งแวดล้อมที่จะอำนวยความสะดวกการเรียนดนตรีหาครูดนตรีที่เก่งให้เด็กได้เรียน มีเครื่องมือเครื่องมือพร้อม มีกิจกรรมดนตรีที่มีคุณภาพ เมื่อเวลาผ่านไป ๓๓ ปี พบว่า นักศึกษาดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีศักยภาพทางดนตรีสูง สามารถที่จะสร้างงานดนตรีที่ดีได้ นักศึกษากลายเป็นนักดนตรีอาชีพไปประกวดแข่งขันดนตรีทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติก็ได้รับรางวัลมา

มากมาย สามารถที่จะไปศึกษาต่อด้านดนตรีในสถาบันดนตรีชั้นนำของโลกได้ทุกสถาบัน ซึ่งเป็นหลักฐานที่ปรากฏชัดต่อสาธารณะในปัจจุบัน

สร้างคนออกไปสร้างงาน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตระหนักดีว่าสถาบันการศึกษาของไทยได้พยายามที่จะสร้างคนออกไปหางาน มีटरชนนี้บ่งชี้ว่าบัณฑิตที่จบจากสถาบันการศึกษาไทยตกงาน คณะกรรมการประเมินการศึกษาชาติพยายามที่จะให้สถาบันอุดมศึกษาสนองตอบนโยบายของรัฐบาล เมื่อนักศึกษาเรียนดนตรีจบออกไปเป็นบัณฑิตแล้ว จะต้องมีการทำหรือสามารถประกอบอาชีพได้ หากบัณฑิตจบออกมาแล้วตกงานก็ถือว่าเป็นความล้มเหลวของสถาบันการศึกษา

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีความเชื่อในปรัชญาใหม่คือ “การสร้างคนออกไปสร้างงาน” เพราะวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ไม่ใช่โรงงานผลิตบุคลากรออกไป

รับใช้อุตสาหกรรมในสังคม แต่เป็นการผลิตบัณฑิตที่มีศักยภาพสูง มีความสามารถสูง มีความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นเลิศ สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และสังคมได้เป็นอย่างดี ดังนั้น หัวใจของปรัชญาใหม่ คือ การสร้างคนออกไปสร้างงาน คนจะได้ไม่ตกงาน เพราะว่าคนที่มีความศักยภาพเป็นเลิศ คนที่มีความสามารถสูง ย่อมสร้างสรรค์คิดงานของตัวเองได้ ที่สำคัญก็คือ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

มหาวิทยาลัยมหิดล จะต้องเป็นสถาบันที่ผลิตคนเก่งเท่านั้น ส่วนการหางานทำเป็นหน้าที่ของบัณฑิตโดยตรง เพราะหากว่าสถาบันที่ผลิตบัณฑิตออกไปแล้วไม่เก่งและตกงาน ในที่สุดสถาบันเหล่านั้นก็จะมีคนไปเรียน

กระบวนการเรียนรู้

ในระบบการศึกษาของไทยมีกระบวนการเรียนรู้ที่แคบ คือ “การ

เลียนแบบ ทำซ้ำ และท่องจำขึ้นใจ” แต่ การที่จะก้าวไปสู่ระดับนานาชาติได้นั้น กระบวนการเรียนรู้จะต้องมีขั้นตอนที่ก้าว ข้ามไปกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งวิทยาลัย ดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล สามารถ ที่จะจัดกระบวนการศึกษาดนตรีได้กว้าง ขววมากกว่าเดิมได้ โดยเริ่มตั้งแต่ (๑) เรียนรู้ด้วยการเลียนแบบ (๒) การฝึก ทำซ้ำ (๓) สามารถที่จะแตกคอกได้ (๔) ค้นพบศักยภาพความเป็นเลิศ และ (๕) พบความเป็นฉัน ซึ่งทั้ง ๕ ขั้นตอนกลายเป็นหัวใจของการศึกษาดนตรีที่วิทยาลัย ดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

การเรียนรู้โดยการเลียนแบบนั้น แบบคือครู พ่อแม่คือแบบ สิ่งแวดล้อมคือ ครู บริบทของสังคมคือครู ดังนั้น แม่แบบ ที่อยู่รอบๆ ตัวเด็ก เป็นเป้าหมายที่ดีที่สุด สำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด เพราะว่าเด็ก เป็นลูกของสิ่งแวดล้อม

ส่วนกระบวนการเรียนรู้โดยการทำ ซ้ำ เป็นการเรียนรู้ที่จะพัฒนาให้เด็กเป็น คนเก่ง โดยเฉพาะการเรียนรู้ดนตรี ซึ่งเป็น วิชาทักษะ จะต้องใช้เวลาปฏิบัติ มีเวลา ฝึกฝน ต้องทำซ้ำๆ จนสามารถท่องจำ ขึ้นใจได้ เรียนรู้โดยฝึกตามครู (แบบ) จนมีความชำนาญ มีความคล่องแคล่ว ว่องไว และพัฒนาจนเป็นคนเก่ง เพราะ เชื่อว่าอัจฉริยะนั้นมาจากการฝึก

การพัฒนาการเรียนรู้จนสามารถที่ จะก้าวข้ามการเลียนแบบและทำซ้ำนั้น เป็นเรื่องที่ทำได้ยากสำหรับสังคมไทย โดยเฉพาะวิชาช่าง ศิลปะ และดนตรี เพราะ ครูจะสอนว่า “อย่าหัวล้านนอกครู อย่า วัตรอยเท้าครู” เพราะครูกลัวว่าลูกศิษย์ จะเก่งกว่า ครูยอมรับไม่ได้ที่มีลูกศิษย์ ที่เก่งกว่า

ปรัชญาของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล นั้น “เด็กต้องเก่ง กว่าครู” โลกจึงจะเจริญ เมื่อทำความเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ที่ต้องก้าวข้าม การเลียนแบบและทำซ้ำได้ ก็สามารถที่ พัฒนาให้การศึกษาดนตรีก้าวต่อไปได้ด้วย

เมื่อเรียนรู้การทำซ้ำๆ จนเป็อแล้ว ก็เป็นกระบวนการที่ต้องคิดใหม่ ทำเพิ่ม

ใหม่ กล้าคิดที่จะแตกคอก คิดที่จะแตก ต่างออกไป ดังนั้น การแตกคอก ขบถ หรือก่อวาทปัญญา จะต้องมีความพรึบ ปฏิภาณที่เป็นเลิศ มีทักษะเป็นเลิศ จน สามารถก้าวข้ามจารีตนิยมได้

นักศึกษาดนตรีของวิทยาลัย ดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะต้องค้นหาศักยภาพความเป็นเลิศของตน ให้ได้ เพราะศักยภาพความเป็นเลิศเป็นหัวใจ สำคัญของการเรียนวิชาช่าง ศิลปะ และ ดนตรี โดยการศึกษาว่า ในอดีตที่ผ่านมา นั้น ใครทำอะไรไว้บ้าง อย่างน้อยที่สุดที่มี อยู่แล้วในอดีตจะต้องทำได้หมดจนเป็อย คือ่ง่ายที่จะทำเรื่องในอดีตกระทั่งปัจจุบัน

สุดท้ายกระบวนการเรียนรู้ นักศึกษา ดนตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัย มหิดล จะต้องค้นหา “ความเป็นฉัน” คือตัวตนของตัวเอง หากจิตวิญญาณของตัว เองให้ได้ แล้วค่อยๆ ถายทอดจิตวิญญาณ ของตัวออกมาเป็นเสียงดนตรี มอบให้แก่ มิตรรักแฟนเพลงอีกทอดหนึ่งต่อไป

คุณภาพต่อรองไม่ได้

ประเทศที่ด้อยพัฒนา (ล่างหลัง) คือ มีปัญหาเรื่องคุณภาพ ความอ่อนแอของ ประเทศที่ด้อยพัฒนาก็คือความอ่อนแอ เรื่องมาตรฐานคุณภาพ มีคุณภาพไม่ถึง มาตรฐาน ซึ่งแปลว่า “ความคาดหวัง” เห็นแล้ว พบแล้ว สัมผัสแล้ว รู้สึกผิด หวัง หมายความว่าสิ่งที่พบเห็นต่ำกว่า มาตรฐาน หากเห็นแล้ว พบแล้ว สัมผัส แล้ว รู้สึกว่า “ดีจังเลย” ก็ตอบได้ว่า สิ่ง ที่พบเห็นและสัมผัสนั้นสูงกว่ามาตรฐาน

คำว่ามาตรฐาน (Standard) เป็นมาตรฐานที่ทุกคนพึงปรารถนา พึง มี พึงประสงค์ พึงได้ และพึงเป็น ซึ่ง คุณสมบัติพื้นฐานที่ทุกคนจะต้องมี คือ ความคาดหวังที่มีมาตรฐาน อาทิ โรงแรม มาตรฐาน (Standard Hotel) อาหาร มาตรฐาน (Standard Food) เพลง มาตรฐาน (Standard Song) เครื่องเรือน เครื่องตกแต่งบ้านมาตรฐาน (Standard Furniture) บริการมาตรฐาน (Standard Service) เป็นต้น สิ่งที่เป็นมาตรฐานเหล่า

นี้ สำหรับประเทศที่พัฒนาแล้ว ถือเป็น เรื่องทั่วๆ ไป เป็นของโหลๆ ระดับพื้นที่ ซึ่งทุกคนสามารถที่จะเข้าถึงได้

เมื่อพูดถึงมาตรฐานของการศึกษา ดนตรีในสถาบันอุดมศึกษาของไทย เป็น เรื่องที่สูงที่สุดสอยและไกลเกินเอื้อม เพราะ ว่านักเรียนดนตรีของไทยมีคุณภาพต่ำ สถาบันการศึกษาดนตรีก็มีคุณภาพต่ำ ถ้า หากจะมีการจัดตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ขึ้นในมหาวิทยาลัยมหิดล ก็จำเป็นอย่ง ึ่งที่จะต้องพัฒนาและสร้างให้ได้มาตรฐาน โดยต้องสูงกว่ามาตรฐานด้วยซ้ำไป

สร้างคนไปอยู่กับโลก

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัย มหิดล จะต้องสร้างคนไปอยู่กับโลกให้ได้ ซึ่งจะต้องศึกษาว่าโลกในปัจจุบันต้องการ คนที่มีบุคลิกภาพ ประสิทธิภาพ คุณภาพ และศักยภาพอย่างไร เมื่อได้คำตอบแล้ว นั้นคือหัวใจของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ที่ จะต้องสร้างคนออกไปให้ได้ตามเป้าหมาย ที่วางไว้ ซึ่งสามารถพัฒนาคนออกไป โดยมีคุณสมบัติเรียนรู้ ๕ ภาษาด้วยกัน ภาษาซึ่งหมายรวมถึงวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิต

นักศึกษาของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ (๑) จะต้องเรียนรู้ภาษาของแม่ ซึ่งเป็น วิถีไทย เป็นบ้านเกิดเมืองนอน แม่คือ สังคมไทย ภาษาไทย วิถีไทย และศิลป์ วัฒนธรรมไทย (๒) จะต้องเรียนรู้ภาษาสากล ซึ่งเป็นภาษาของโลกหรือเป็นภาษา วิชาการ ในที่นี้หมายถึงภาษาอังกฤษ นักศึกษาของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์จะ ต้องสื่อสารกับชาวโลกได้ (๓) นักศึกษา ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ จะต้องเรียนรู้ ภาษาเทคโนโลยี เมื่อโลกแคบลง โลกทั้ง ไบถูกย่อส่วนให้อยู่ในเครื่องมือสมัยใหม่ จำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาจะต้องมีทักษะ ด้านเทคโนโลยี

(๔) นักศึกษาของวิทยาลัย ดุริยางคศิลป์ จะต้องเป็นผู้ที่มีรสนิยม มีทักษะด้านดนตรีสูง เรียนรู้ศิลปะใน แขนงต่างๆ ซึมซับและรู้สึกซาบซึ้งใน เรื่องสุนทรียศาสตร์ (๕) นักศึกษาของ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ จะต้องมียุทธศาสตร์ในด้านภาษาที่ใช้ท่ามาหากิน เนื่องจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีอาจารย์และมีนักดนตรีที่มาจากหลายเชื้อชาติ จนเป็นนานาชาติ จึงมีความแตกต่างและมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมในตัวเองอยู่แล้ว ถือเป็นโอกาสที่ดีสำหรับนักศึกษาที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมที่หลากหลายเหล่านั้น เมื่อว่าในอนาคตหากนักศึกษาจะต้องไปประกอบอาชีพในต่างประเทศ ก็มีโอกาสรู้และเรียนรู้ร่วมกันเรื่องความแตกต่างทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ดี

อยู่กับความเปลี่ยนแปลง

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ถือเป็นหัวใจของระบบการศึกษาไทย ซึ่งเกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยชั้นนำของไทย หัวใจดวงนั้นอยู่ในส่วนหน้าของจรวด ลำพองจรวดก็เป็นอาวุธ เป็นเครื่องมือ เป็นวัตถุที่เคลื่อนตัวเร็วอยู่แล้ว ยิ่งเป็นส่วนหัวของจรวด เป็นส่วนหน้าสุดของจรวด ซึ่งต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลง เผชิญกับแรงเสียดทาน เผชิญกับแรงกดดันอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งความเปลี่ยนแปลงกลายเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตหรือความ

เปลี่ยนแปลงเป็นหุ้นส่วนของชีวิต

ขึ้นชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัยแล้ว เป็นพื้นที่ทดลองของความแตกต่าง พื้นที่ของความหลากหลาย และเป็นพื้นที่ของเสรีภาพทางวิชาการ ซึ่งเสรีชนสามารถที่จะสร้างงานได้ อาจจะเป็นพื้นที่เดียวที่สามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงได้ ในขณะที่สังคมไทยโดยรวมเป็นพื้นที่อนุรักษ์นิยม ประเพณีนิยม จารีตนิยม อำนาจนิยม บริโภคนิยม ทุนนิยม เป็นต้น น้อยเหลือเกินที่จะมีพื้นที่เป็น “เสรีนิยม” อย่างมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับการทดลองการเปลี่ยนแปลง โดยเปลี่ยนแปลงจากความไม่รู้ไปสู่ความรู้

มหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่ของนักปราชญ์ ซึ่งหมายถึงผู้รู้และทรงไว้ซึ่งความรู้ มหาวิทยาลัยจึงเป็นพื้นที่ของผู้รู้เป็นผู้นำ ในขณะที่พื้นที่ส่วนใหญ่ในสังคมไทย ผู้มีอำนาจเป็นผู้นำ เนื่องจากการศึกษาเป็นเรื่องของความเจริญงอกงาม เกิดจากข้างล่างไปสู่ข้างบน ประดุจต้นไม้ที่เติบโตมาจากรากเป็นลำต้นและกิ่งก้านสาขา ส่วนอำนาจนั้นพัฒนาจากบนลงข้างล่าง โดยคำสั่งของอำนาจสั่งให้ทำ อำนาจคือสิ่งที่ทำลายจินตนาการและทำลายความคิดสร้างสรรค์ สถาบันดนตรีหากขาดซึ่ง

จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์แล้ว ก็ไร้ประโยชน์

สิ่งที่เกิดขึ้นในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ตลอดเวลา ก็คือความเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นบรรยากาศที่สร้างความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

ตัวอย่างของความเปลี่ยนแปลง พัฒนาการและการแสดงของวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra, TPO) มีนักดนตรีรับเชิญมาร่วมแสดงทุกสัปดาห์ มีการเปลี่ยนแปลงนักดนตรีในวงเกือบทุกปี เพราะความเปลี่ยนแปลงสร้างความเจริญให้แก่องค์กรได้ มิตรรักแฟนเพลงต้องการฟังดนตรี เพราะดนตรีสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงในร่างกายคนได้

เสียงดนตรีเป็นพลังงาน (Energy) ยิ่งเสียงที่ดีมีคุณภาพก็จะมีอานุภาพสูง เมื่อเสียงที่ได้ยินผ่านหูผ่านรูขุมขนเข้าไปในร่างกาย เสียงทำให้โมเลกุลในร่างกายขยายตัวออก ทำให้รู้สึกขนลุก หัวใจพองโต ความเคลื่อนไหวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งความเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดการพัฒนา ยิ่งมีความเปลี่ยนแปลงบ่อยๆ ก็จะทำให้พัฒนามากขึ้น เมื่อมีการพัฒนามากขึ้นก็จะทำให้เจริญ

เสียงดนตรีที่ด้อย่างผลงานการแสดงของวงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ซึ่งเปิดแสดงปีละ ๖๐-๗๐ ครั้งต่อปี โดยเปิดให้ประชาคมมหาวิทยาลัยมหิดลเข้าชมฟรี เพราะมีความเชื่อว่า ดนตรีสามารถที่จะสร้างรสนิยมให้คนในสังคมได้ เพราะรสนิยมเป็นหุ้นส่วนที่สำคัญของสังคม ทั้งนี้ การศึกษาก็เป็นหุ้นส่วนของความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของสังคมด้วย

การศึกษาเป็นรากเหง้าของสังคม

วัตถุประสงค์หลักของการจัดการศึกษาดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล นั้น คือการศึกษาและรักษารากเหง้าวัฒนธรรมของสังคมไทยเอาไว้ แม้ว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์จะอยู่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงที่เชี่ยวกราก แต่หลักสำคัญของการศึกษาดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ก็คือ “ความเป็นฉัน” การเปิดสอนวิชาดนตรีไทย ดนตรีพื้นบ้าน การนำเพลงไทย เพลงพื้นบ้าน เพลงในภูมิภาคอาเซียน มาเรียบเรียงใหม่ให้แก่วงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย บรรเลงทุกรายการที่แสดง เพื่อเป็นการรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมดนตรีของตัวเองและทำให้แพร่หลายด้วย จริงอยู่

กระแสสังคมไทยนั้น “ตามเข็มนาฬิกา” แต่ก็ได้ทำให้การศึกษาดนตรีที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์เปลี่ยนไป

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ได้จัดทำโครงการ “มิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์” (Music Museum) เพื่อที่จะเป็นพื้นที่ศึกษาค้นคว้า เพื่อพัฒนาดนตรีท้องถิ่นให้ก้าวหน้าต่อไปได้ และการนำดนตรีท้องถิ่นออกไปเผยแพร่องค์ความรู้ดนตรีในภูมิภาคให้เป็นที่รู้จัก โครงการมิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์เป็นมิวสิกมิวเซียมที่มีชีวิต เป็นเวทีเป็นพื้นที่ให้นักดนตรีชาวบ้านได้แสดง เพื่อให้มีรายได้ การมีรายได้เป็นการรักษานักดนตรีให้ดำรงชีพต่อไปได้ การมีพื้นที่แสดงเป็นการต่อลมหายใจดนตรีพื้นบ้าน และการนำดนตรีชาวบ้านมาขึ้นเวทีแสดง ถือว่าเป็นการเผยแพร่ดนตรีท้องถิ่นและชาวบ้านให้โลกรู้จักต่อไป

หัวใจเล็กๆ ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล คือการมีพื้นที่สาธารณะให้คนที่รักดนตรีมีพื้นที่ได้ศึกษาค้นคว้า ได้แสดงออก ได้สร้างผลงานใหม่ เป็นเวทีของจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เป็นพื้นที่ของนักปราชญ์ทางดนตรีเพื่อจะได้รวมตัวกันและทำงานร่วมกัน เป็นสถานที่ที่ศิลปินทุกระดับเดินทางมาหยุดพักเพื่อ

พบปะกับศิลปินในท้องถิ่น ที่สำคัญที่สุดคือ การเปิดโอกาสให้ผู้ทำงานในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้ทำงานให้เต็มศักยภาพที่เขาเหล่านั้นอยากทำงาน

จากปรัชญาที่กล่าวมาแล้วนี้ ทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว เพราะทุกคนที่ทำงานได้มีโอกาสแสดงศักยภาพในการทำงานได้เต็มที่ โดยไม่มีอะไรมาขวางกั้น วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จึงมีผลงานออกมามากมาย มีผลงานออกมาทุกวัน มีการแสดงเกือบทุกวัน มีผู้มาเยี่ยมชมเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์เป็นพื้นที่ของความหลากหลายในตัวเอง

หัวใจวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เท่าที่เขียนมาก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่อย่างน้อยก็ได้ถ่ายทอดส่วนที่เป็น “หัวใจ” ให้แก่ผู้ที่สนใจได้รับรู้

Cover Story

Uncover the Cover Men เปิดใจหนุ่มใหม่ไฟแรงของทีพีโอ

เรื่อง: นิธิมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)
ผู้ช่วยบรรณาธิการวารสารเพลงดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

“ ความฝันเป็นไปได้อันจริงครับ ถ้าเราใฝ่ใจที่กล้าพอ - นิติภูมิ บำรุงบ้านท่อม - ”

เปรียบเสมือนปรากฏการณ์เอลนีโญ กับ การเปลี่ยนแปลงที่ร้อนแรงของวงดุริยางค์ ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (ทีฟีโอ) ที่ มีการทดสอบคัดเลือกนักดนตรีใหม่ ในช่วง ระหว่างวันที่ ๑-๖ เมษายน ๒๕๖๐ ที่ผ่าน มา ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ แต่ทว่าบางคนก็ยังสามารถอยู่ในตำแหน่ง เดิมและยังโชว์ฟอร์มกับทีฟีโอต่อไปได้ ใน ขณะเดียวกัน บางผลการทดสอบคัดเลือก ก็สร้างกระแสต่อวงการดนตรีคลาสสิกของ ไทยได้เช่นกัน เมื่อหนุ่มนักเล่นทรัมเป็ตหน้า ใหม่อย่าง **นิติภูมิ บำรุงบ้านท่อม** ซึ่งอายุ เพียง ๒๐ ปี และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัย มหิดล สามารถผ่านการคัดเลือกด้วยการ ครองตำแหน่ง Principle เครื่องมือทรัมเป็ต ซึ่งหลายต่อหลายคนคงมีคำถามว่า หนุ่ม น้อยคนนี่คือใคร เหตุนี้วารสารเพลงดนตรี จึงชวนนิติภูมิมานั่งตอบทุกคำถามให้คลาย ความสงสัย พร้อมกับ **เกื้อกูล ใจสม** ผู้ ที่ขยับมาเป็น Co-principle ก็มาร่วมวง สนทนาตอบคำถามครั้งนี้ด้วยเช่นกัน

แนะนำตัวสักนิด

เกื้อกูล: เกื้อกูล ใจสม ครับ อายุ ๒๓ ปี เป็นคนเชียงราย มาเรียนที่วิทยาลัย ดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ Pre-college ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ก็ สิบกว่าปีแล้วครับ ก่อนหน้านั้นที่เชียงราย ผมเรียนที่โรงเรียนศิริมาตย์เทวี พอจบ Pre-college ที่วิทยาลัย ก็เรียนต่อปริญญา ตรีและปริญญาโทที่นี่เลยครับ

นิติภูมิ: นิติภูมิ บำรุงบ้านท่อม ครับ ชื่อเล่นชื่อก็อต อายุ ๒๐ ปีครับ มาจาก จังหวัดขอนแก่น เรียนที่แก่นนครวิทยาลัย

ก่อนเข้ามาเรียนที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตอนปี ๑ ครับ

เริ่มเล่นดนตรีตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไม เลือกเครื่องดนตรีชิ้นนี้

นิติภูมิ: เริ่มจากวงโยธวาทิตครับ ตอนแรกก็ไม่ได้คิดที่จะเป่าทรัมเป็ตนะ ครับ เพราะแต่ก่อนผมเป่าซอทรัมเป็ต แต่ ใหม่ๆ มาๆ เหมือนโชคชะตามั้งครับ คน ขาดพอดี ผมก็เลยย้ายมาเป่าทรัมเป็ต ได้ ซ้อมมาเรื่อยๆ จนตอนนี้ผมก็ชอบทรัมเป็ต ที่สุดครับ จากตอนแรกที่ให้ย้ายก็ไม่อยาก ย้ายครับ (หัวเราะ)

เกื้อกูล: ผมเริ่มตีกลองมาก่อนครับ ในวงโยธวาทิตเหมือนกัน สักประมาณ ๑ ปี แล้วผมก็อยากเล่นเครื่องเป่าบ้าง จึงเริ่ม ไปเป่าแซกโซโฟน แต่ปรากฏว่าแซกโซโฟน ที่มิที่โรงเรียนเครื่องเสียครับ เป่าอย่างไรก็ ไม่ออก อาจารย์เลยบอกให้ไปเป่าทรัมเป็ต เพราะยังมีเครื่องเหลืออยู่ ผมก็เลยได้เป่า ตั้งแต่นั้นมาครับ สักประมาณ ม.๒ ครับ

ทำไมถึงเลือกมาเรียนที่วิทยาลัย ดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

นิติภูมิ: ผมมีรุ่นพี่เรียนอยู่ที่นี้ด้วย ครับ ซึ่งผมก็ไปดูมาหลายสถาบันแล้ว ไป ดูบรรยากาศรอบๆ สังคม หลายๆ อย่าง แต่รู้สึกชอบที่นี่มากกว่าครับ ประทับใจ บรรยากาศ รวมถึงการออกแบบของตึก ด้วย และสังคมที่นี่ก็สบายๆ น่าอยู่ครับ

เกื้อกูล: ผมได้ศึกษามาก่อนว่าที่นี่ จัดการเรียนการสอนแบบไหน ซึ่งแต่เดิม ผมไม่มีข้อมูลเลยครับ ในยุค พ.ศ. ๒๕๔๘ อินเทอร์เน็ตยังไม่เร็วเหมือนตอนนี้ ผมก็ สั่งซื้อใบสมัครและมีหนังสือเล่มเดียวครับ

อ่านว่าหลักสูตรเป็นยังไงนะ มีการเรียน การสอนแบบไหนบ้าง สถานที่ผมก็ไม่รู้ มีแค่รูปจากหน้าปกแค่นั้นเลยครับ ผมก็ ตั้งใจเลยว่าจะมาเรียนดนตรี จึงมาสมัคร สอบและมาเรียน แต่พอมาแล้วก็ประทับใจ มากครับ มาครั้งแรกก็ประทับใจหมด เลย ทั้งสังคม อาจารย์ กิจกรรมต่างๆ การเรียนการสอน สมัยผมห้องเรียน หนึ่งมีนักเรียนประมาณ ๒๐-๓๐ คน ทุกคนก็รู้จักกันหมด นักเรียนทั้ง ม.๔-ม.๖ ทุกคนสนิทกันหมดเลยครับ เข้ามาที่ แรกก็เริ่มทำงานเป็นสต๊าฟให้กับงาน ITG (International Trumpet Guild - มหกรรมทรัมเป็ตนานาชาติ) ก็รู้สึกที่เรา มาถูกทางแล้ว

ได้เรียนดนตรีกับใครบ้าง

เกื้อกูล: ผมเรียนกับอาจารย์หนู (สมภพ พึ่งปรีดา) ตอนมัธยมปลาย และ เรียนกับอาจารย์โจ (ดร.โจเซฟ โบว์แมน) ตอนปริญญาตรีและปริญญาโทครับ ซึ่ง อาจารย์ก็จะสอนไปในแนวทางเดียวกัน อาจารย์หนูจะเน้นที่เพลงมากกว่าครับ จะให้เรื่องเพลงเยอะ แต่อาจารย์โจจะ เน้นเป็นแบบฝึกหัดครับ

นิติภูมิ: เช่นกันครับ เรียนกับอาจารย์ โจและอาจารย์หนูครับ แต่ก่อนหน้านี้นั้นส่วน ใหญ่ผมจะถามจากรุ่นพี่แล้วกลับมาซ้อม เองครับ เพราะไม่ค่อยมีเวลา

คิดว่าสไตล์หรือเอกลักษณ์ของตัวเองคืออะไร

เกื้อกูล: สำหรับผม เวลาที่ผมเล่น ผมจะคิดถึงเรื่องเสียงเป็นหลักครับ อย่าง เช่น ถ้าเราฟังนักร้องร้องเพลง บางคนก็

ร้องตรงคีย์ แต่ร้องไม่เพราะ เพราะเขาไม่ได้ใส่ใจเรื่องเสียงมากนัก แต่ผมจะใส่ใจกับเรื่องเสียงไว้ก่อน แล้วเทคนิคมันก็จะตามมาเองครับ อาจารย์โຈสอนผมตั้งแต่เริ่มเลยครับว่าคุณต้องเสียงดี เมื่อคุณเสียงดีแล้ว คุณก็จะไปต่อได้ แต่ถ้าคุณเริ่มเสียงไม่ดี ก็จะเหมือนเริ่มไม่ถูกทางก็จะไปต่อไม่ได้

นิติภูมิ: ผมเป็นคนไม่ค่อยเชื่อมั่นในตัวเองครับ ผมชอบถามคนนั้นคนนี้ แล้วเอามารวมเป็นเทคนิคของตัวเองครับ ว่าวันนี้เราควรจะทำอะไร จะทำอะไร ผมเหมือนมีทุกคนเป็นอาจารย์ของผมหมดเลยครับ

ได้เล่นดนตรีข้างนอกบ้านไหม

นิติภูมิ: มีเล่นในวงโยธวาทิตครับ และในวงบราสควินเตต (Brass Quintet) เล่นมาได้ ๑ ปีแล้วครับ ไปแข่งต่างประเทศด้วย ซึ่งจะแตกต่างกันนะครับสำหรับการเล่นข้างนอกและการเล่นกับทีฟิโอ ทั้ง sound และความคิด ขนาดของวงมันแตกต่างกันครับ เล่นข้างนอกกับวงของ

เราเป็นคนที่เราคุ้นเคย สนทนกัน ก็จะไม่กดดันเท่าที่ฟิโอ ที่เป็นวงใหญ่ แล้วผมก็ยังไม่รู้จักใครด้วยครับ

เคยแข่งขันต่างประเทศรายการไหนบ้าง

นิติภูมิ: รายการ Osaka ที่ญี่ปุ่นครับ ไปกับเพื่อนๆ ที่อยู่ในวงบราสควินเตต (Brass Quintet) ด้วยกันครับ

เกื้อกูล: คือรายการนี้เป็นรายการ Music Competition ที่รวมทุกเครื่องมือนะครับ Woodwind, Brass, Strings ด้วยครับ เราก็ต้องทำวงของเราให้ดีที่สุด แต่เครื่องเราจะไปสู้ Strings ที่มีโน้ตเล่นเยอะก็ไม่มีทางครับ สิ่งที่เราจะทำให้ดีที่สุดก็เรื่องเสียงของเราครับ

นิติภูมิ: ไปประกวดมาปีที่แล้วครับ ผมตั้งใจอยากจะทำวงแบบนี้แล้วครับ เพราะตอนที่อยู่โรงเรียนเก่าช่วงมัธยมก็ชักชวนน้องๆ มาทำวงกัน แล้วพอมาเรียนมหาวิทยาลัยก็อยากจะทำอีกครับ ตอนแรกๆ เริ่มจากการชักชวนเพื่อนๆ มาลองเล่นด้วยกัน พอเห็นว่าไปได้ดี ก็

เลยลองแข่งดูครับ ตอนแข่งก็ตื่นเต้นดีครับ เพราะเป็นเวทีแรก และเวทีใหญ่ด้วย สุดท้ายก็ไม่ได้รางวัลอะไรมา แต่ที่ได้คือประสบการณ์ครับ ได้เห็นว่าข้างนอกดนตรีเขาเป็นอย่างไร บรรยากาศดนตรีบ้านเขาแตกต่างจากบ้านเราอย่างไร

เกื้อกูล: สำหรับผมเคยลงแข่งขันรายการ TIWEC (Thailand International Wind Ensemble Competition 2013) จัดที่วิทยาลัยครับ วงผมมีสมาชิก ๕ คนก็ได้ที่ ๑ แล้วก็มีแข่งที่โอซาก้า รายการ The 11th Osaka Music Competition 2010 กับวง MU-TE Gen. 2 และรายการ The 13th Osaka Music Competition 2012 กับวง iBrass ครับ ได้รับรางวัลที่ ๒ รองจาก Strings และ Woodwind เพราะเครื่องเขาเยอะกว่าครับ เขาหลายชนิดจำกัดด้านดนตรีได้มากกว่า

มีท้อบ้างไหม แล้วทำอย่างไรเมื่อรู้สึกท้อ

นิติภูมิ: มีครับ มีตลอดครับ ถ้าท้อก็คิดถึงหน้าพ่อกับแม่ครับ

เกื้อกูล: ช่วงแรกๆ ของชีวิตที่มาเรียนที่นี่ ท้อมากครับ อาจเพราะผมเริ่มมาไม่ถูกต้อง หมายถึงผมเริ่มมาจากวงโยธวาทิตครับ พอเครื่องมาถึงเราก็เป่าเลย เป่าให้ออก แต่พอมาเจอรุ่นพี่ที่นี่ พี่เขาเก่งกว่าเรามาก เวลามองพี่ๆ แล้วจะท้อ แต่พอได้คุยกับพี่ๆ เขาก็จะช่วยเหลือ เราเราก็กลายเป็นได้เรียนรู้ไปกับรุ่นพี่ จนเราสามารถพัฒนาฝีมือเล่นดีขึ้นมาได้ครับ เวลาท้อที่จริงก็คิดถึงพ่อแม่นะครับ แต่ผมจะคิดถึงปู่ผมด้วย ปู่จะสอนว่า ถ้าต้องเข้าไปอยู่ร่วมกับสังคมไหน ให้ดูว่าสังคมนั้นเป็นอย่างไร ควรทำตัวอย่างไรไม่ควรทำตัวแปลกแยก ถ้าเราปรับตัวตามสังคมนั้นๆ ได้ เราก็จะอยู่ร่วมกับสังคมได้ ผมก็เลยมาคิดว่าทำไมเราต้องคิดมาก ว่าทำไมเราถึงทำไม่ได้ ทำไมเราต้องท้อ แทนที่เราจะอยู่กับเขาไปเรื่อยๆ เรียนรู้ไปเรื่อยๆ แล้วเดี๋ยวเราก็จะปรับตัวอยู่ในสังคมนั้นได้เองครับ

งานอดิเรกหรือกิจกรรมยามว่างทำอะไรกันบ้าง

นิติภูมิ: ผมเล่นกีฬาคีฬาครับ เตะบอลตีแบดครับ

เกื้อกูล: ส่วนมากผมไม่ค่อยว่างครับ กลางวันก็สอน ตอนเย็นก็เล่นดนตรีครับ

การเตรียมตัวคัดเลือกเข้าวงกีฟิโอส้อมกันหนักมากน้อยแค่ไหน

นิติภูมิ: หนักพอสมควรครับ ผมซ้อมประมาณวันละ ๓ ชั่วโมง แต่ละวันก็จะซ้อมแตกต่างกันไปครับ จะซ้อมเจาะเป็นจุดๆ บ้าง ซ้อมทั้งเพลงบ้างครับ

เกื้อกูล: ผมมีทีฟิโอส้อมกันอยู่แล้วด้วยครับ ก็ต้องใช้เวลาก่อนซ้อมวงกีฟิโอส้อม ซึ่งทีฟิโอส้อม ๕ โมงเย็น ผมต้องแบ่งเวลาแล้วครับว่า ก่อน ๔ โมงเย็นผมต้องไปถึงที่มหิดลสิทธาคาร เพื่อจะซ้อมสำหรับการคัดเลือกครับ ต้องใช้เวลาช่วงนี้ให้คุ้มที่สุด เพราะหลังจากซ้อมวงกีฟิโอส้อมเสร็จก็จะเหนื่อย ทำให้ไม่สามารถซ้อมต่อได้ครับ หลังจากซ้อมทีฟิโอส้อมแล้วนี้ยากมากที่จะซ้อมต่อได้ เพราะฉะนั้นก็จะ

ได้ซ้อมก่อนประมาณวันละ ๑ ชั่วโมง ถึง ๑ ชั่วโมงครึ่งครับ

สำหรับนิติภูมิ น้องใหม่อย่างเรารู้สึกกดดันไหม

นิติภูมิ: ตอนคัดเลือกไม่ค่อยกดดันหรอกครับ ผมคิดว่ามันไม่มีอะไรจะเสียแล้ว ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่เป็นไรครับ

แล้วตอนนี้ กดดันหรือยัง

นิติภูมิ: ตอนนี้นัดดันมากขึ้นเยอะเลยครับ (หัวเราะร่วน)

เกื้อกูลมีอะไรแนะนำน้องใหม่ในวงอย่างนิติภูมิบ้าง

เกื้อกูล: เดี่ยวเข้าไปก็จะรู้เองครับ ว่ามันมีปัญหาเข้ามาทุกวัน เราก็ต้องแก้ปัญหากันไป อย่างเช่นเรื่อง edition ของโน้ต คือเพลงมันจะมี edition อยู่ในหลายๆ edition บางชิ้นก็ edition ไม่เหมือนกัน และเราก็ต้องศึกษาว่าเราจะเล่น edition ไหน จะต้องซ้อมโน้ตไปก่อนหรือเปล่า หรือจะต้องเล่นกับ part อื่น เพราะเราเล่นเป็นวง เราก็ต้องเล่นกับ part อื่นๆ ครับ ทางซ้ายเราเป็นทอมโบน ทางขวาเราเป็นฮอร์น ข้างหน้าเราเป็น Woodwind ต้องทำอย่างไรเราถึงจะเล่นได้เข้ากับเขาตรงนี้แหละครับที่ยาก

นิติภูมิมีอะไรที่กังวลใจเป็นพิเศษไหม

นิติภูมิ: กังวลในด้านการเล่นและปรับให้เข้ากับวงครับ เพราะผมไม่เคยเล่นวงอาชีพมาก่อนครับ

อนาคตอยากทำอะไรต่อไป

นิติภูมิ: ความฝันก็คืออยากเล่นในวงออร์เคสตรานี้แหละครับ ซึ่งก็ได้ทำแล้ว และก็ตั้งใจไว้ว่าจะต้องทำให้ดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ครับ ผมอยากไปได้ไกลกว่านี้ครับ

เกื้อกูล: ตอนที่ผมเข้ามาใน Studio Class อาจารย์ก็ให้ผมเขียนในกระดาษว่า เป้าหมายของคุณคืออะไรบ้าง หนึ่งปีข้างหน้า ห้าปีข้างหน้า สิบปีข้างหน้า คุณจะทำอะไร ตอนนี้ผมบรรลุเป้าหมายของผม

แล้ว ตามกระดาษแผ่นนั้นผมได้ทำหมดแล้วครับ การเป็นนักดนตรีเล่นในวงออร์เคสตรานั้นที่ผมเข้ามาแรกๆ ผมเป็นแค่เด็กตัวเล็กๆ ผมก็มองเห็นทีฟิโอส้อมแล้ว เพราะทีฟิโอส้อมเล่นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่หอประชุมกองทัพเรือ ผมก็มีความใฝ่ฝันที่จะได้เล่นกับทีฟิโอส้อมครับ ผมบอกกับตัวเองไว้ว่า ภายใน ๑๐ ปี ผมต้องทำให้ได้ และผมก็ทำได้ครับ แต่หลังจากนี้ ผมอาจจะต้องคิดใหม่ว่าจะก้าวต่อไปอย่างไรครับ

ฝากอะไรถึงผู้อ่าน อาจารย์ หรือเพื่อนๆ

เกื้อกูล: เรื่องขอบคุณ ผมต้องขอบคุณสมาชิกในวงครับ สมาชิกใน section ของผมเองที่เราอยู่ด้วยกันมา ทั้งเรื่องการเล่นดนตรี การใช้ชีวิต จนถึงการออกไปเที่ยว ไปทำงานด้วยกันครับ เพราะทุกคนอยู่ด้วยกันทั้ง ๕ คน มีอาจารย์สุรสิทธิ์ (สุรสิทธิ์ ชานกสกุล) อาจารย์สมเจตน์ (สมเจตน์ ภูแก้ว) อาจารย์กอล์ฟ (อลงกรณ์ เหล่าสายเชื้อ) และอาจารย์ไฉครับ พวกเราอยู่ด้วยกันทุกวัน ต้องมาเจอกันห้าโมงเย็นถึงสามทุ่มทุกวัน คุยกันทุกวัน บอกได้เลยว่าผมมาถึงจุดนี้ได้ ก็เพราะทุกคนครับ

นิติภูมิ: อยากจะขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ผมเคยร่ำเรียนมา ขอขอบคุณทุกคนที่ผมเคยไปถาม ขอขอบคุณพ่อแม่ที่เป็นแรงผลักดันหลักให้ผมทำตามความฝันได้ครับ และอยากจะฝากถึงทุกๆ คนครับว่า ความฝันมันเป็นไปได้จริงครับ ถ้าตราบดีที่เรายังมีใจที่กล้าพอครับ

เมือง Gothenburg

วิมานอีกหลังของคนรักพิพิธภัณฑ์ ศิลปะและดนตรี (ตอนที่ ๑)

เรื่อง: จิตร์ กาวี (Jit Gavee)
นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีวิทยา
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ประเทศสวีเดน เป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคสแกนดิเนเวีย (Scandinavia) มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานหลากหลายด้าน เป็นหนึ่งในประเทศของยุโรปตอนเหนือ ที่มีทัศนียภาพที่สวยงาม เต็มไปด้วยธรรมชาติ มีระบบการศึกษาที่ดีเยี่ยม รวมไปถึงสวัสดิการและคุณภาพชีวิตที่ดีติดอันดับโลก หากพูดถึงประเทศสวีเดน ผู้คนจะนึกถึงเมืองสต็อกโฮล์ม (Stockholm) ซึ่งเป็นเมืองหลวงและเป็นศูนย์กลางในด้านต่างๆ แต่ยังมีสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่มีความสำคัญในฐานะเมืองท่าขนาดใหญ่ทางฝั่งตะวันตก นั่นคือ เมืองโกเทนเบิร์ก (Gothenburg) หรือเยอเทบอร์ย (ออกเสียงแบบภาษาสวีเดน) ในบทความนี้นี้ ผู้เขียนจะขอใช้ชื่อที่อ่านออกเสียงแบบภาษาอังกฤษตลอดบทความ

โกเทนเบิร์ก ถือว่าเป็นเมืองท่าที่

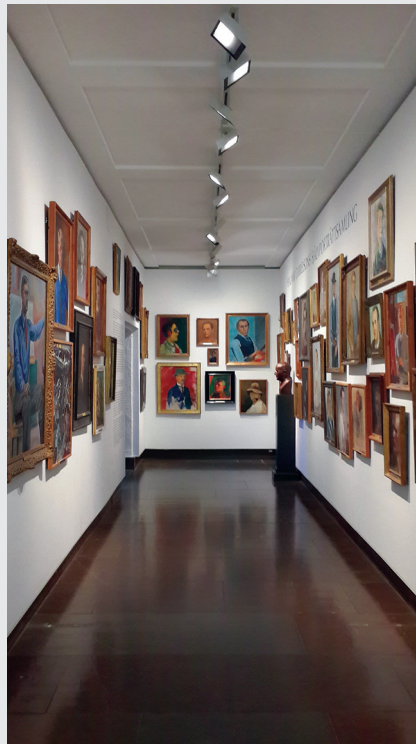
สำคัญมาตั้งแต่โบราณ ในอดีต สมัยที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ เสด็จฯ ประพาสยุโรปครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๔๐ โกเทนเบิร์กเกือบได้เป็นหนึ่งในเส้นทางที่พระองค์จะเสด็จฯ แวะผ่านไปยังประเทศนอร์เวย์ ลักษณะของเมืองโกเทนเบิร์กนั้น เป็นเมืองที่มีท่าเรือติดทะเล สำหรับเพื่อการค้าขายและการเดินทาง รอบนอกมีเกาะเล็กเกาะน้อยกระจายอยู่ทั่วไป ถือว่าเป็นเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญเมืองหนึ่งของประเทศสวีเดน

ผู้เขียนได้มีโอกาสเยือนเมืองแห่งนี้ตลอดช่วงเดือนตุลาคมที่ผ่านมา ได้สังเกตการดำเนินชีวิตของผู้คนที่นี่ เห็นได้ว่าวิถีชีวิตผู้คนมีความเชื่อมโยงกับศิลปะต่างๆ อยู่ (ที่เห็นใกล้ตัวก็เช่น ผู้ที่เอื้ออาทรให้ที่พักผู้เขียน เมื่อเสร็จจากงานประจำ ก็จะใช้เวลาวางในการประพันธ์บทกวี) จึงเป็นที่น่าสนใจว่า เหตุใดผู้คนที่นี้จึงมีศิลปะเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต และสิ่งแวดล้อมแบบไหนที่ส่งเสริมให้ศิลปะต่างๆ แทรกซึมเข้าไปในผู้คน เมื่อได้ลงพื้นที่สำรวจก็พบว่าเมืองแห่งนี้ได้ส่งเสริมให้ประชาชนทั่วไปมีโอกาสเสพงานศิลปะตั้งแต่ชั้นครูไปจนถึงศิลปินรุ่นใหม่ มีหอศิลป์ อาร์ตแกลเลอรีมากมายหลายแห่งทั่วเมือง ในกรณีที่ท่านผู้อ่านได้มีโอกาสมาพำนัก ณ เมืองแห่งนี้ไม่นานนัก และมีความต้องการจะเข้าชมพิพิธภัณฑ์ที่สำคัญของเมืองหลายแห่งแบบประหยัด ผู้เขียนแนะนำให้ซื้อบัตร Museum Pass ราคา ๔๐ โครนสวีเดน หรือประมาณ ๑๖๐ บาทไทย สามารถเข้าชมพิพิธภัณฑ์สำคัญของเมืองได้ ๕ แห่ง ดังนี้ Gothenburg Museum of Art, Göteborg City, Maritime Museum &

Aquarium Museum, Röhsska Museum และ The Gothenburg Museum of Natural History บัตร Museum Pass หาซื้อได้ตามจุดบริการนักท่องเที่ยว หรือ พิพิธภัณฑ์ในเครือทั้ง ๕ แห่ง แต่หากท่านผู้อ่านที่ยังอายุไม่เกิน ๒๕ ปี พิพิธภัณฑ์สำคัญทั้ง ๕ นี้ เข้าชมฟรี

Gothenburg Museum of Art แห่งนี้ ถือเป็นพิพิธภัณฑ์ด้านศิลปะที่สำคัญมากที่สุดแห่งหนึ่งของเมือง ตั้งอยู่บนพื้นที่ที่เรียกว่า Götaplatsen อันเป็นจัตุรัสสำคัญ อยู่บนถนนหลักที่ชื่อว่า Kungälvssågen มีรูปปั้นเทพเจ้าโฟไซดอนเป็นศูนย์กลาง จัตุรัสดังกล่าวแวดล้อมด้วยอาคารสำคัญ ๓ อาคาร คือ Gothenburg Concert Hall (บ้านของวงดุริยางค์ Gothenburg Symphony Orchestra ซึ่งจะขอล่าวงถึงในตอนต่อไป) Gothenburg City Theatre และ Gothenburg Museum of Art ถือว่าเป็นจัตุรัสที่แวดล้อมด้วยศิลปะตะวันตก อันขึ้นชื่อถึงสามแขนงด้วยกัน คือ ศิลปะด้านดนตรี ศิลปะด้านการแสดง และศิลปะด้านภาพวาดเขียนต่างๆ

ย้อนกลับมายัง Gothenburg Museum of Art เมื่อเข้ามาภายในอาคาร ผู้เขียนได้รับคำแนะนำให้ขึ้นไปชั้นบนสุดของอาคาร เพื่อจะสามารถเดินเรียงลงมาตามยุคสมัยของงานศิลปะ โดยพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ จัดแสดงภาพสำคัญของจิตรกรทั้งชาวสวีเดนและชาติอื่นๆ ที่สำคัญในวงการประวัติศาสตร์ศิลป์ เช่น Geskel Saloman จิตรกรชาวดัตช์-สวีเดน Peder Severin Krøyer จิตรกรชาวดัตช์-สวีเดน และ Anders Zorn จิตรกรชาวสวีเดน เป็นต้น ภาพวาดที่ถือเป็นตัวชูโรงของพิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีหลายภาพด้วยกัน เช่น ภาพ Hipp, hipp, hurra! Kunstnerfest på Skagen (ค.ศ. ๑๘๘๖) โดย Peder Severin Krøyer, ภาพ Olivenhain (ค.ศ. ๑๘๘๙) โดย Vincent van Gogh ผู้อ่านท่านใดที่เป็นแฟนพิพิธภัณฑ์ศิลปะด้วยแล้ว พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ก็เป็นอีกแห่ง

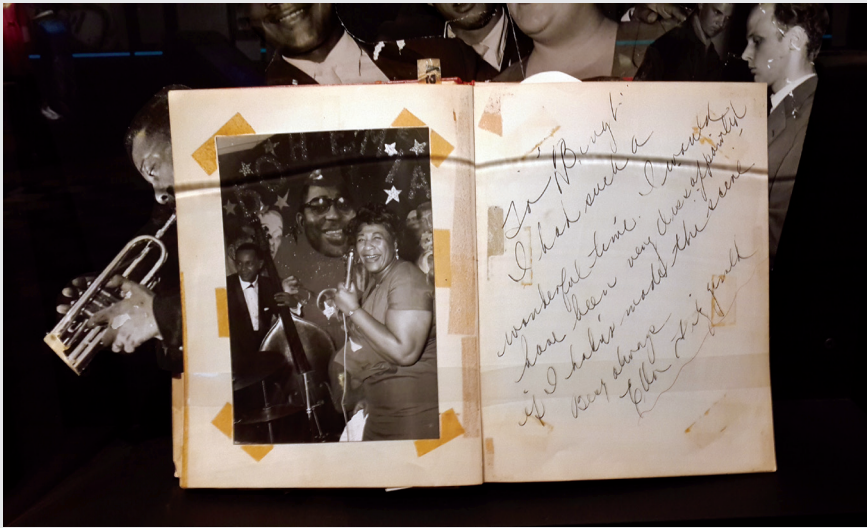

ที่ไม่ควรพลาด

ไม่ห่างกันจาก Gothenburg Museum of Art เป็นที่ตั้งของอีกพิพิธภัณฑ์หนึ่งที่สำคัญของเมือง คือ Göteborg City Museum ซึ่งถือเป็นพิพิธภัณฑ์ประจำเมือง ภายในอาคารของพิพิธภัณฑ์ อดีตเคยเป็นอาคารของบริษัทอีสต์อินเดียคอมพานี (East India Company) เป็นอาคาร

เก่าแก่ ตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ ๑๘ ภายในอาคารได้บอกเล่าเรื่องราวของเมืองโกเทนเบิร์กตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ บอกเล่าลักษณะทางภูมิศาสตร์ของที่ตั้งเมืองแห่งนี้ การเข้ามาของผู้คน ไปจนถึงระบบผังเมือง ดูแล้วก็ชวนคิดถึงพิพิธภัณฑ์สถานของบ้านเรา นอกจากนี้หอระฆังที่อยู่มุมพิพิธภัณฑ์แล้ว ยังมีหอระฆังหมุนเวียนที่น่าสนใจไม่แพ้กัน จัดแสดงเป็นประจำ ผลัดเปลี่ยนกันทุกเดือน ช่วงที่ผู้เขียนเข้าชมพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ มีนิทรรศการที่ชื่อว่า THE MUSIC SCENE IN GOTHENBURG 1955-2018 เป็นนิทรรศการที่บอกเล่าเกี่ยวกับการเข้ามาของกระแสดนตรีหลากหลายแนวดนตรีในเมืองโกเทนเบิร์ก ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ถึงปัจจุบัน เช่น ดนตรีแนวป๊อปปูล่า (Popular) ดนตรีแนวร็อก (Rock) หรือดนตรีแนวแจ๊ส (Jazz) เป็นต้น ภายในนิทรรศการได้เล่าเรื่องการแพร่อิทธิพลดนตรีจากที่ต่างๆ มาสู่เมืองโกเทนเบิร์กและประเทศสวีเดน ด้วยวิธีที่ทันสมัย ในรูปแบบสื่อเทคโนโลยีแบบผสม ที่ผู้เข้าชมสามารถรับเนื้อหาได้ด้วยตัวเอง ผ่านการสัมผัสหน้าจออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่มีการจัดเรียงไว้นอกจากนี้ ยังมีการจัดแสดงข้าวของจากนักดนตรี

ชื่อดังหลายท่านที่เคยมาแวะเวียนเมืองแห่งนี้ เช่น สมุดที่มีลายเซ็นของเอลลา ฟิตซ์เจอร์ลด์ (Ella Fitzgerald) นักร้องหญิงแนวดนตรีแจ๊สผู้โด่งดัง หรือข้าวของเครื่องใช้ รวมไปถึงเครื่องดนตรีของ The Streaplers กลุ่มนักดนตรีแนวป๊อบที่เป็นที่นิยมมากของสวีเดนช่วงทศวรรษที่ ๑๙๖๐ เป็นต้น

Maritime Museum & Aquarium พิพิธภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์การเดินทางเรือ การเดินทางของวัฒนธรรมต่างถิ่นที่เดินทางมาสู่ประเทศสวีเดนผ่าน

ทางเรือ พร้อมกับการจัดแสดงสัตว์น้ำ ผ่านการนำเสนอแบบอควาเรียม (aquarium) ขนาดกลาง ที่มีสัตว์ทะเลนานาชนิดจัดแสดง Röhsska Museum พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัย จัดแสดงงานที่หลากหลาย ครอบคลุมไปถึงการนำเสนอทางด้านแฟชั่น งานฝีมือ งานออกแบบต่างๆ เพื่อให้เห็นและเข้าใจถึงวิวัฒนาการศิลปะสมัยใหม่ในประเทศสวีเดนมากขึ้น

The Gothenburg Museum of Natural History พิพิธภัณฑ์เชิงธรรมชาติวิทยาที่เต็มไปด้วยสัตว์สตัฟฟ์มากมาย หลายชนิดจากทั่วทุกมุมโลก และจัดแสดงได้อย่างเข้าใจองค์ประกอบของธรรมชาติดั้งเดิมเป็นอย่างดี

อย่างที่กล่าวไว้ข้างต้น พิพิธภัณฑ์ทั้ง ๕ แห่งนี้ สามารถซื้อตั๋วพิเศษ ราคา ๔๐ โครนสวีเดน เข้าชมได้ทั้งหมด ผู้เขียนจึงอยากแนะนำแบบไม่มีส่วนได้ส่วนเสียใดๆ กับรัฐบาลสวีเดนว่า ตั๋วประเภทนี้เป็นตั๋วที่คุ้มค่ามากที่สุดใบหนึ่งสำหรับคนที่มีความสนใจและต้องการเข้าชมพิพิธภัณฑ์สำคัญของเมืองในเวลาจำกัด

อีกสิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนให้ความสนใจเป็นพิเศษ คือ วัฒนธรรมการฟังดนตรีของชาวเมืองนี้ ผู้เขียนสังเกตว่า วัฒนธรรมการฟังดนตรีของที่นี่ค่อนข้างเปิดกว้าง ไม่แตกต่างจากประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเดียวกัน แต่เห็นได้ชัดว่า ชาวเมืองนี้ ค่อนข้างนิยมการฟังดนตรีในรูปแบบแผ่นเสียงมากเป็น

พิเศษ จากการสำรวจในหลายๆ พื้นที่ของเมืองพบว่า มักจะมีร้านแผ่นเสียงแอบซ่อนอยู่ตามตรอกซอกซอยต่างๆ ทั่วไป ผู้เขียนเองได้ลองสำรวจเข้าไปในหลายร้าน เห็นได้ว่าแต่ละร้านมักจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แหล่งซื้อหาแผ่นเสียงในสวีเดนจากที่ได้สำรวจ ผู้เขียนแบ่งเป็นสามประเภทคือ ร้านที่ขายแผ่นเสียงโดยเฉพาะ ร้านของมือสองที่มีโซนแผ่นเสียง และร้านหนังสือที่มีโซนแผ่นเสียง

ร้านแผ่นเสียงโดยเฉพาะ พบได้ทั่วไปตามสถานีรถไฟรอบๆ เมือง (ขนส่งสาธารณะส่วนใหญ่ของเมืองนี้ใช้รถไฟและรถบัสประจำทาง) ร้านแผ่นเสียงประเภทนี้มักขายแผ่นเสียงควบคู่กับแผ่นซีดี ทั้งแบบมือหนึ่งและมือสอง บางร้านมักจะมีร้านกาแฟหรือบาร์สำหรับกินดื่มภายใน จุดเด่นของร้านประเภทนี้คือ มีแผ่นเสียงให้เลือกสรรเป็นจำนวนมาก และผู้ขายส่วนใหญ่ก็มีพื้นฐานในการฟังดนตรี ทำให้ง่ายแก่การค้นหาค้นพบเพลงที่ต้องการ

ร้านของมือสองที่มีโซนแผ่นเสียงเห็นได้ชัดในวัฒนธรรมการซื้อป๊อปปิ้งของชาวเมืองโกเทนเบิร์กนั้น นิยมชมชอบในการจับจ่ายสินค้ามือสองมาก ตั้งแต่เสื้อผ้าของใช้ในบ้าน ของตกแต่ง เป็นต้น โดยเฉพาะคุณภาพของสินค้าส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับที่ดีถึงดีมาก ร้านขายของมือสองจึงเป็นอีกตัวเลือกหนึ่งในการประหยัดค่าใช้จ่ายของชาวเมืองนี้ โซนแผ่นเสียงในร้านของมือสอง แม้ว่าจะไม่ได้มีขนาดใหญ่เท่าร้านแผ่นเสียงโดยเฉพาะ แต่ด้วยราคาที่ถูกลงและคุณภาพที่ดีไม่แพ้สินค้าใหม่ จึงถือเป็นตัวเลือกที่ดี อีกทั้งผู้ซื้อยังสามารถดูสินค้าอื่นๆ นอกจากแผ่นเสียงได้อีกด้วย ทำให้การจับจ่ายแต่ละครั้ง ไม่เสียเที่ยว

ร้านหนังสือที่มีโซนแผ่นเสียง ร้านลักษณะแบบนี้ผู้เขียนชอบเป็นพิเศษ เพราะค่อนข้างสงบเงียบกว่าทั้งสองแบบข้างต้น ที่กล่าวมา และลูกค้าไม่พลุกพล่าน ร้านประเภทนี้มักจะเปิดเพลงเบาๆ สบายๆ ซึ่งแทบจะไม่รบกวนการเลือกซื้อหนังสือภายในร้าน ร้านหนังสือทั่วเมืองโกเทนเบิร์ก

จะมีลักษณะที่คล้ายๆ กัน คือ เป็นร้านที่ไม่ใหญ่มาก โดยส่วนมากไม่เกินสองห้องแถว และมีความพยายามจัดสรรพื้นที่ให้เป็นห้องเล็กห้องน้อย สำหรับจัดวางหนังสือแนวต่างๆ พร้อมเก้าอี้สำหรับนั่งอ่าน และส่วนใหญ่จะมีห้องเล็กๆ หรือมุมสำหรับวางแผ่นเสียงให้เลือกสรร จุดเด่นของร้านค้าประเภทนี้ คือ นอกจากผู้ซื้อจะได้เลือกซื้อแผ่นเสียงในบรรยากาศที่ดี

ไม่วุ่นวาย ยังสามารถเลือกซื้อหนังสือดี ๆ ติดไม้ติดมือกลับไปด้วย แม้ว่าริวิวข้างต้นนี้จะเป็นการพูดถึงร้านแผ่นเสียง แต่ท่านผู้อ่านที่ไม่ได้เล่นแผ่นเสียงก็ต้องกังวลใจไปครับ ร้านทุกประเภทที่กล่าวมา จะมีการจัดจำหน่ายซีดีควบคู่กับแผ่นเสียงด้วย บางครั้งก็มีไปจนถึงเทปคาสเซตและกระบอกเสียง สิ่งเหล่านี้เป็นภาพสะท้อนถึงวัฒนธรรมการฟังดนตรี

ที่ยังรกรากลึกของชาวเมืองโกเทินเบิร์กได้เป็นอย่างดี ในตอนต่อไปผู้เขียนจะเล่าถึงการเดินทางไปฟังมหรสพทางดนตรีต่างๆ ของเมืองโกเทินเบิร์ก ตั้งแต่การไปนั่งฟังออร์แกนในโบสถ์ ไปจนถึงวงดุริยางค์สากลขนาดใหญ่ในคอนเสิร์ตฮอลล์โปรดติดตามตอนต่อไปครับ

